

vi nu ved 2den og 3die Behandling her i Salen have tilbudt den ærede Minister Forhandling, saa har den ærede Minister sagt: Jeg agter ikke at spare paa Udvalgets Ordførers Spørgsmaal. Herefter vil det vise sig klart for enhver, at det er Ministeren, som unddrager sig enhver Forhandling om Toldloven med dette Thing. Det skal staa fast, det skal siges Landet over. — Jeg haaber, dette Lovforslag med de faaendringer, som her foreslaas, vil blive vedtaget her i Folkethinget. Jeg ventter ikke, at dets Bane derefter vil blive ret lang; vi vide jo, hvorledes Lovforslag, der ere blevne modtagne paa den Maade af Regjeringen her i Thinget, blive behandlede i det andet Thing, og jeg nærer ingensomhelst Forventning om, at det andet Thing vil stille sig anderledes til Sagen, indlade sig paa mere Forhandling om Toldloven end den ærede Minister. Det pleier enten strax at staa en Sag ihjel, som kommer fra Folkethinget til Landstthinget, eller at begrave den i et Udvalg. Men naar denne Sag vedtages her i Thinget i Dag, skal den staa som et Vidnesbyrd om, hvorledes Folkethinget mener, at Toldsagen skal løses, og jeg tror, at det store Flertal i Landet, til Trods for de 1,000 høist bestattede Bølgere til Landstthinget, for hvilke Regjeringen er Repræsentant, og til Trods for de tusinde store Industriadrivende, som ere repræsenterede i „Det nationale Arbejde“, vil erkjende, at Folkethinget har gjort et Bud, som man i det Hele taget kan være tjent med.

Finansministeren (Estrup): Den ærede Ordfører (Tauber) var saa velvillig at gjentage sit andet Spørgsmaal til mig og ledsagede Gjentagelsen med den Forklaring, at det, han spurgte om, ingenlunde var, om jeg vilde gaa ind paa det østere opstillede System, som for er nævnet, nemlig at forøgede Toldindtægter skulle bevirke en Nedgang paa visse forud bestemte Positioner. Den ærede Ordfører gjentog, at dette ikke var hans Mening med Spørgsmaalet. Spørgsmaalet var ganske simpelt det, om jeg, naar det viste sig, at Toldrevisionen havde medført en større Forøgelse af Toldindtægterne, end hvad han kaldte den reglementerede, den sædvanlige Stigning, om jeg saa vilde unblade at indlaskere dette Overskud. Jeg maa tilstaa, at efter denne Præcision af Spørgsmaalet bliver det mig endnu uforstaaeligere, end det var før. Jeg ser ikke, hvorledes jeg skulde være i Stand til med min bedste Villie at unblade at indlaskere den større Toldindtægt, der hidrører fra en vedtagen Toldlov. Det forstaaer jeg ikke. Skulde der

være nogen Mening i en saadan Tanke, maatte det nødvendigvis, saavidt jeg kan se, være den, at man forud bestemmer Medjættelserne paa Tarifen, naar Overskudet af den samlede ny Tarif bliver større end det, man har ventet. Derjom det ikke er Tanken, maa jeg tilstaa, at jeg er ganske ude af Stand til at forstaa, hvad den ærede Ordfører egentlig har ment med sit Spørgsmaal. Hvad det andet Punkt angaar, vilde det jo i Grunden være tilstrækkeligt at henviser til, hvad der foreligger trykt om Udvalgets skriftlige Henvendelse til mig og mit Svar derpaa. Men da den ærede Ordfører har gjort sig Umage for at forklare Thinget, at Udvalgets Skrivelse til mig netop var saaledes at forstaa, at man kun delvis fastholdt den finantzielle Fordring, saa skal jeg dog tillade mig at bemærke, at mit Svar til Udvalget jo netop gik ud paa at faae forklaret, hvorvidt Udvalgets meget vage Udtryk, „delvist“ refererede sig til det finantzielle Moment eller til de mangfoldige andre Grundsaetninger for en Revision af Toldtarifen, som Udvalget havde fremsat. Derfor var det, at jeg besvarede Udvalgets Skrivelse, som jeg gjorde, og mit Svar var jo netop det, at dersom Udvalgets Flertal fastholdt, at en Revision af Loven om Told- og Stibsafgifterne bør føre til en Nedgang i Statsindtægterne af 3,4 Million saa kunde Konferencen ikke føre til nogen Fortaeelse. Var det altsaa i Virkeligheden Udvalgets Mening, at dette Udtryk „delvist“ netop tog Sigte paa den finantzielle Fordring, da havde det været det Simpleste af Verden, at Udvalget havde svaret tilbage til mig: Vi fastholde ikke ubetinget 3—4 Millioners Nedgang; „delvist“ refererer sig netop ogsaa til dette Punkt, altsaa er det vel værd at forsøge, om en Conference kan føre til et Resultat. Men det ærede Udvalg svarede Intet derpaa, Udvalget opfordrede ikke til en Conference, efter at jeg havde præciseret, at dersom de finantzielle Fordringer fra Udvalgets Side fastholdtes, kunde en Conference ikke føre til noget Resultat. Jeg tror altsaa, at det er ganske forgæves, om den ærede Ordfører vil bestræbe sig for nu bagefter at ville gjøre gjældende, at det er fra min Side, en Conference er bleven hindret, skøndt en Conference kunde have været ført med det ærede Udvalg ogsaa paa Grundlag af en mindre Nedgang i Statsindtægterne ved Revision eller, som jeg nærmest nu maa forstaa den ærede Ordfører, endog ogsaa uden nogen som helst Nedgang i Statsindtægterne; thi naar den ærede Ordfører gjør gjældende eller forsøger paa at gjøre gjældende, at en saadan Forandring i den nuværende Toldtarif,